

Anonimizēta redakcija

Tulkojums

C-129/22 – 1

Lieta C-129/22

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2022. gada 24. februāris

Iesniedzējtiesa:

Verwaltungsgericht Darmstadt (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2022. gada 21. februāris

Prasītājs:

EF

Atbildētāja:

Stadt Offenbach am Main

[..]

**VERWALTUNGSGERICHT DARMSTADT [DARMŠTATES
ADMINISTRATĪVĀS TIESAS]**

LĒMUMS

administratīvajā lietā

EF,

[..]

valstspiederība: Pakistāna,

prasītājs,

[..]

pret

Stadt Offenbach am Main [Ofenbahas pie Mainas pilsētu] [..],

atbildētāja,

par uzturēšanās atļauju

Verwaltungsgericht Darmstadt [..]

[..]

2022. gada 21. februārī nolēma:

Apturēt tiesvedību.

Uzdot Eiropas Savienības Tiesai šādus jautājumus prejudiciālā nolēmuma sniegšanai:

1) Vai trešās valsts valstspiederīgais, kuram saskaņā ar Direktīvu 2003/109/EK pirmā dalībvalsts (šajā gadījumā – Itālija) ir piešķirusi pastāvīgā iedzīvotāja statusu, otrajai dalībvalstij (šajā gadījumā – Vācijai) var lūgt atjaunot uzturēšanās atļauju, kas viņam ir izsniegta, īstenojot Direktīvas 2003/109/EK 14. un nākamās pantus, nepierādot, ka viņam vēl joprojām ir pastāvīgā iedzīvotāja statuss?

Ja atbilde uz [pirmo] jautājumu ir noliedzoša:

2) Vai tas, ka ir pastāvīgā iedzīvotāja statuss, otrajā dalībvalstī ir jāpieņem tikai tādēļ vien, ka trešās valsts pilsonim ir pirmās dalībvalsts uz neierobežotu laiku izsniegta pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauja, lai gan tās dalībvalsts teritorijā, kas viņam ir piešķirusi statusu, viņš nav uzturējies sešus gadus?

Ja atbilde uz [otro] jautājumu ir noliedzoša:

3) Vai otrā dalībvalsts ir tiesīga uzturēšanās atļaujas atjaunošanas ietvaros pārbaudīt, vai ir zaudēts pastāvīgā iedzīvotāja statuss saskaņā ar Direktīvas 2003/109/EK 9. panta 4. punkta otro daļu un attiecīgā gadījumā atteikt atjaunošanu, vai arī konstatēt to, ka šis statuss vēlāk ir zaudēts, ir pirmās dalībvalsts kompetencē?

Ja atbilde uz [trešo] jautājumu ir apstiprinoša:

4) Vai šajā gadījumā, lai pārbaudītu Direktīvas 2003/109/EK 9. panta 4. punkta otrajā daļā paredzēto [statusa] zaudēšanas iemeslu, ir vajadzīga transponēšana valsts tiesību aktos, precizējot gadījumus, kas izraisa pastāvīgā iedzīvotāja statusa zaudēšanu pirmajā dalībvalstī, vai arī ir pietiekami, ja valsts tiesību aktos, konkrēti neatsaucoties uz

direktīvu, ir noteikts, ka otrā dalībvalsts var atteikt uzturēšanās atļauju, “ja ārvalstnieks zaudē savu pastāvīgā iedzīvotāja statusu citā Eiropas Savienības dalībvalstī”?

PAMATOJUMS

I. Fakti:

1964. gada 1. aprīlī Pakistānā dzimušais prasītājs 2014. gada 1. aprīlī no Itālijas ieceļoja Vācijas Federatīvajā Republikā. Viņa rīcībā ir *Permesso Di Soggiorno* kopā ar norādēm *illimitata* un *Soggiornante di Lungo Periodo*–CE. Pēc viņa pieteikuma iepriekš kompetentā Ofenbahas apriņķa imigrācijas iestāde 2014. gada 10. jūlijā saskaņā ar *AufenthG* [Likuma par uzturēšanos] 38.a pantu piešķir viņam uzturēšanās atļauju, kas bija derīga līdz 2015. gada 9. jūlijam. Uzturēšanās atļauja tika nepārtraukti atjaunota, pēdējo reizi to atjaunoja tagad kompetentā *Stadt Offenbach* [Ofenbahas pilsēta] no 2019. gada 28. maijam līdz 2021. gada 13. jūlijam. Prasītājam ir pase, kas ir derīga līdz 2025. gada 3. maijam.

2021. gada 17. marta pieteikums par uzturēšanās atļaujas atjaunošanu atbilstoši *AufenthG* 38.a pantam tika noraidīts ar 2021. gada 27. aprīļa lēmumu. Kā pamatojums būtībā tika norādīts tas, ka prasītājs ir zaudējis pastāvīgā iedzīvotāja statusu tādēļ, ka viņš ilgāk nekā sešus gadus vairs nebija uzturējies Itālijā.

Par 2021. gada 27. aprīļa lēmumu, kas prasītājam tika izsniegts 2021. gada 3. maijā, 2021. gada 6. maijā viņš cēla prasību.

Prasītājs *mutatis mutandis* lūdz:

piespriest atbildētājam izsniegt viņam pastāvīgās uzturēšanās atļauju, atceļot 2021. gada 27. aprīļa lēmumu,

pakārtoti:

piespriest atbildētājam atjaunot viņa uzturēšanās atļauju saskaņā ar *AufenthG* 38.a pantu.

Atbildētāja lūdz:

prasību noraidīt.

Pamatojumā tā būtībā atsaucas uz 2021. gada 27. aprīļa lēmumā norādītajiem apsvērumiem.

II. Tiesiskais regulējums

Atbilstošās Vācijas tiesību normas izriet no šādām *Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im*

Bundesgebiet [Likuma par ārvalstnieku uzturēšanos, nodarbinātību un integrāciju Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā] (turpmāk tekstā – “*AufenthG*”, redakcijā, kura publicēta 2008. gada 25. februārī [BGBl. I, 162. lpp.] un kurā jaunākie grozījumi ir izdarīti ar 2021. gada 9. jūlija likuma 3. pantu [BGBl. I, 2467. lpp.]) normām:

***AufenthG* 8. panta 1. punkts ir šāds:**

(1) Uzturēšanās atļaujas atjaunošanai ir piemērojami tie paši noteikumi, kas tās izsniegšanai.

[..]

***AufenthG* 38.a panta 1. punkts ir formulēts šādi:**

(1) Ārvalstniekam, kuram ir pastāvīgā iedzīvotāja statuss citā Eiropas Savienības dalībvalstī, tiek piešķirta uzturēšanās atļauja, ja viņš Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā vēlas uzturēties ilgāk par 90 dienām. 8. panta 2. punktu nepiemēro.

[..]

***Aufenthaltsgesetz* 51. panta 9. punkta pirmā teikuma 4. apakšpunktā ir noteikts:**

(9) Pastāvīgās uzturēšanās atļauja ES izbeidzas tikai tad, ja:

1. [..]

4. ārvalstnieks uzturas ārpus Vācijas Federatīvās Republikas teritorijas sešus gadus vai

5. [..]

***AufenthG* 52. panta 6. punkts ir šāds:**

(6) Uzturēšanās atļauju saskaņā ar 38.a pantu anulē, ja ārvalstnieks zaudē savu pastāvīgā iedzīvotāja statusu citā Eiropas Savienības dalībvalstī.

Padomes Direktīva 2003/109/EK (2003. gada 25. novembris) par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (OV, 23.1.2004, L 16, 44. un nākamās lpp.):

Direktīvas 21. apsvēruma pirmais teikums ir šāds:

(21) Dalībvalstij, kurā pastāvīgais iedzīvotājs nodomājis īstenot uzturēšanās tiesības, jāspēj pārbaudīt, vai attiecīgā persona atbilst nosacījumiem par dzīvošanu tās teritorijā.

Direktīvas 2003/109/EK 9. panta 4. punktā ir noteikts:

4. Pastāvīgais iedzīvotājs, kas dzīvojis citā dalībvalstī saskaņā ar III nodaļu, nav tiesīgs saglabāt pirmajā dalībvalstī iegūto pastāvīgā iedzīvotāja statusu, ja šādu statusu piešķir citā dalībvalstī saskaņā ar 23. pantu.

Jebkurā gadījumā, ja persona sešus gadus atrodas prombūtnē no tās dalībvalsts teritorijas, kas piešķirusi pastāvīgā iedzīvotāja statusu, attiecīgā persona vairs nevar saglabāt savu pastāvīgā iedzīvotāja statusu minētajā dalībvalstī.

Atkāpjoties no otrās daļas, attiecīgā dalībvalsts var paredzēt īpašus iemeslus, kuru dēļ pastāvīgais iedzīvotājs var saglabāt savu statusu minētajā dalībvalstī, ja atrodas prombūtnē ilgāk par sešiem gadiem.

Direktīvas 2003/109/EK 14. panta 1. un 2. punkts ir formulēti šādi:

1. Pastāvīgais iedzīvotājs var iegūt tiesības dzīvot citu dalībvalstu teritorijā, kas tai nav piešķirušas pastāvīgi dzīvojošas personas statusu, uz laikposmu, kas ilgāks par trīs mēnešiem, ja tiek izpildīti šajā nodaļā izklāstītie nosacījumi.

2. Pastāvīgais iedzīvotājs var dzīvot otrā dalībvalstī šādos gadījumos:

- a) saimnieciskās darbības veikšana nodarbinātā vai pašnodarbinātā statusā;
- b) studijas vai arodmācības;
- c) citi iemesli.

Direktīvas 2003/109/EK 19. panta 2. punktā ir noteikts:

2. Ja 14., 15. un 16. pantā paredzētie nosacījumi ir izpildīti, ievērojot noteikumus par sabiedrisko kārtību, sabiedrības drošību un sabiedrības veselību 17. un 18. pantā, otrā dalībvalsts pastāvīgajam iedzīvotājam izsniedz atjaunojamu uzturēšanās atļauju. Pēc derīguma termiņa beigām uzturēšanās atļauju automātiski atjauno, vajadzības gadījumā iesniedzot pieteikumu. Otrā dalībvalsts paziņo pirmajai dalībvalstij par savu lēmumu.

Direktīvas 2003/109/EK 22. panta 1. punktā ir paredzēts:

1. Kamēr trešās valsts pilsonis nav saņēmis pastāvīgā iedzīvotāja statusu, otrā dalībvalsts var nolemt atsaukt uzturēšanās atļauju vai atteikties to atjaunot un likt attiecīgajai personai un tās ģimenes locekļiem saskaņā ar valsts tiesību aktos paredzētajām procedūrām, ieskaitot izraidīšanas procedūras, atstāt tās teritoriju šādos gadījumos:

- a) pamatojoties uz sabiedriskās kārtības vai sabiedrības drošības apsvērumiem, kā noteikts 17. pantā,
- b) ja vairs netiek izpildīti 14., 15. un 16. pantā paredzētie nosacījumi;

- c) ja trešās valsts pilsonis likumīgi nedzīvo attiecīgajā dalībvalstī.

III. Lēmuma par prejudiciālu jautājumu uzdošanu pamatojums

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Direktīvas 2003/109/EK 9. panta 4. punkta otro daļu un 14. un nākamos pantus, kā arī 22. panta 1. punktu.

Prejudiciālie jautājumi ir nozīmīgi lietas izspriešanai, un tiem ir nepieciešams Eiropas Savienības Tiesas sniegts skaidrojums.

[..] **[omissis: apsvērumi par galvenā prasījuma nepieņemamību]** Tā kā galvenais prasījums ir nepieņemams, prejudiciālie jautājumi ir uzdoti saistībā ar prasītāja pakārtoto lūgumu piespriest atbildētājam atjaunot viņa uzturēšanās atļauju saskaņā ar *AufenthG* 38.a pantu.

Saskaņā ar *AufenthG* 38.a panta 1. punkta pirmo teikumu, īstenojot Direktīvas 2003/109/EK 19. pantu, ārvalstniekam, kuram ir pastāvīgā iedzīvotāja statuss citā Eiropas Savienības dalībvalstī, tiek piešķirta uzturēšanās atļauja, ja viņš Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā vēlas uzturēties ilgāk par 90 dienām. Pēc pārcelšanās tiesības uzturēties Vācijas Federatīvajā Republikā saskaņā ar *AufenthG* 38.a pantu ir atkarīgas no tā, vai joprojām ir derīga citas dalībvalsts izsniegta pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauja. Tas tādēļ, ka *AufenthG* 38.a panta 1. punkta pirmajā teikumā ir noteikts, ka ārvalstniekam “ir jābūt” pastāvīgā iedzīvotāja statusam. Šis nosacījums, piemērojot *AufenthG* 8. panta 1. punktu, attiecas arī uz uzturēšanās atļaujas, kas ir izsniegta saskaņā ar *AufenthG* 38.a pantu, atjaunošanu. Noteicošais brīdis, lai novērtētu faktisko un tiesisko situāciju un tādējādi arī pastāvīgā iedzīvotāja statusa esamību, ir tiesas, kas izskata lietu pēc būtības, pēdējās tiesas sēdes datums.

Prasītāja prasība var tikt apmierināta tikai tad, ja:

- vai nu viņam ir tiesības uz viņa uzturēšanās atļaujas atjaunošanu pastāvīgā iedzīvotāja statusā saskaņā ar *AufenthG* 38.a panta 1. punktu, skatot to kopsakarā ar *AufenthG* 8. panta 1. punktu, neatkarīgi no tā, vai tiesas, kas lietu izskata pēc būtības, pēdējās tiesas sēdes datumā viņam vēl bija pastāvīgā iedzīvotāja statuss Itālijā, vai arī
- atbildētāja kļūdaini ir pārbaudījusi un noraidījusi Itālijā izsniegtās pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujas derīgumu.

Par pirmo prejudiciālo jautājumu:

Tādēļ tiesvedībā rodas jautājums, vai prasītājam, kuram, kad 2014. gada 10. jūlijā viņam pirmo reizi tika izsniegta uzturēšanās atļauja saskaņā ar *AufenthG* 38.a pantu, bija Itālijas pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauja (*Soggiornante di Lungo Periodo–CE* ar norādi *illimitata*), šai pastāvīgā iedzīvotāja ES

uzturēšanās atļaujai ir jābūt vēl arī atjaunošanas brīdī. Tas tādēļ, ka prasība būtu jāapmierina, ja prasītājam pastāvīgā iedzīvotāja statuss būtu jāpierāda tikai pirmās uzturēšanās atļaujas izsniegšanas laikā. Ar šo prejudiciālo jautājumu tiesa pievienojas 2021. gada 17. decembra lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko *Hessischer Verwaltungsgerichtshof* [Hesenes federālās zemes Augstākā administratīvā tiesa] [...] [lieta C-829/21] ir iesniegusi Eiropas Savienības Tiesai. Pretēji *Hessischer Verwaltungsgerichtshof* paustajam viedoklim, palāta sliecas uzskatīt, ka pastāvīgā iedzīvotāja statusam ir jāpastāv vēl arī pieteikuma par [uzturēšanās atļaujas] atjaunošanu iesniegšanas brīdī. Tas tādēļ, ka Direktīvas 2003/109/EK 22. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka otrā dalībvalsts var atteikties atjaunot uzturēšanās atļauju, ja vairs netiek izpildīti 14., 15. un 16. pantā paredzētie nosacījumi. Atsaucoties uz Direktīvas 2003/109/EK 14. pantu, arī [uzturēšanās atļaujas] atjaunošanas procedūra tiek sasaistīta ar prasību pēc pastāvīgā iedzīvotāja statusa. Turklāt direktīvas 21. apsvērumā ir paredzēts, ka dalībvalstij, kurā pastāvīgais iedzīvotājs nodomājis īstenot uzturēšanās tiesības, ir jāspēj pārbaudīt, vai attiecīgā persona atbilst nosacījumiem par dzīvošanu tās teritorijā.

Par otro prejudiciālo jautājumu:

Taču prasība tiktu apmierināta arī tad, ja prasītājam būtu jāuzrāda tikai derīga uzturēšanās atļauja, kas apliecina, ka viņam ir pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauja saskaņā ar Direktīvas 2003/109/EK 8. panta 2. punktu, lai pierādītu, ka viņam ir pastāvīgā iedzīvotāja statuss. Tā kā prasītājam, pārsniedzot Direktīvas 2003/109/EK 8. panta 2. punkta otrajā teikumā paredzētās minimālās prasības, ir pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauja, kas ir izsniegta uz neierobežotu laiku (*illimitata*), viņš būtu varējis pierādīt statusa esamību, kaut arī sešus gadus viņš nav uzturējies tās dalībvalsts teritorijā, kura viņam statusu ir piešķīrusi.

Par labu tam, ka jāiesniedz pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauja, kurai vēl nav beidzies derīguma termiņš, liecina ar to saistītā procedūras vienkāršošana. Otrā dalībvalsts par uzturēšanās atļaujas piešķiršanu vai atjaunošanu varētu lemt, neveicot pārbaudi pēc būtības. Par apstākļiem, kas varētu izraisīt statusa zaudēšanu, saskaņā ar Direktīvas 2003/109/EK 25. pantu pirmajai dalībvalstij būtu jāpaziņo, izmantojot valsts kontaktpunktu, lai tā varētu veikt pārbaudi.

Pret pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujas ņemšanu vērā [uzturēšanās atļaujas] atjaunošanas procedūrā liecina tas, ka direktīvā tiek nošķirts starp pastāvīgā iedzīvotāja statusu, kas saskaņā ar Direktīvas 2003/109/EK 8. panta 1. punktu ir pastāvīgs saskaņā ar 9. pantu, un uzturēšanās atļauju, kas tiek izsniegta saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 1030/2002 (2002. gada 13. jūnijs), ar ko nosaka vienotu uzturēšanās atļauju formu trešo valstu pilsoņiem.

Ja uz pirmo prejudiciālo jautājumu tiek sniegta noliedzoša atbilde, gan uzturēšanās atļaujas izsniegšana, gan tās atjaunošana otrajā dalībvalstī būtu saistīta ar pastāvīgā iedzīvotāja statusa esamību, kas, kā norādīts Direktīvas 2003/109/EK

9. panta 6. punktā, ir neatkarīgs no dokumentāra pierādījuma esamības pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujas formā.

Šajā gadījumā otrās dalībvalsts veiktai statusa zaudēšanas pārbaude, pamatojoties uz Direktīvas 2003/109/EK 9. panta 4. punkta otrajā daļā paredzēto [satusa] zaudēšanas iemeslu, ietekmētu tikai un vienīgi jautājumu par uzturēšanās atļaujas, kas ir izsniegta, īstenojot direktīvas 14. un nākamos pantus, atjaunošanu, jo par paša statusa atsaukšanu atbildīga ir vienīgi dalībvalsts, kas trešās valsts pilsonim statusu ir piešķirusi. Tās sekas nav arī tādas, ka otrā dalībvalsts pārbaudītu, vai pirmajā dalībvalstī patiešām bija izpildīti statusa iegūšanas nosacījumi. Tas tādēļ, ka šāda pārbaude būtu pretrunā Savienības tiesību principam par tādu administratīvo lēmumu savstarpēju atzīšanu, kuru pamatā ir saskaņotas regulatīvas prasības. Uzturēšanās atļauju savstarpējas atzīšanas principam, kas ir ar Pastāvīgās uzturēšanās direktīvu ieviestās sistēmas pamatā (skat. Direktīvas 2003/109/EK 17. apsvērumu), tiktu atņemta jēga, ja uzskatītu, ka otrā dalībvalsts, atsaucoties uz savas valsts tiesību normām, ir tiesīga noraidīt pirmās dalībvalsts izsniegtas pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujas atzīšanu. Tomēr statusa zaudēšanas iemesla pārbaudes mērķis saskaņā ar Direktīvas 2003/109/EK 9. panta 4. punkta otro daļu tieši nav noskaidrot uzturēšanās atļaujas izsniegšanas likumību, bet gan tikai apšaubīt uzturēšanās atļaujas derīgumu, pamatojoties uz vēlākiem apstākļiem, it īpaši atrašanos prombūtnē no pirmās dalībvalsts teritorijas sešu gadu laikposmā. Savukārt citādi var būt, veicot statusa zaudēšanas iemesla pārbaudi saskaņā ar Direktīvas 2003/109/EK 9. panta 1. punkta a) apakšpunktu, kas šajā gadījumā tomēr nav piemērojams.

Par trešo prejudiciālo jautājumu:

Ja otrajai dalībvalstij uzturēšanās atļaujas atjaunošanas ietvaros attiecībā uz pastāvīgā iedzīvotāja statusa esamību nav saistoša pirmās dalībvalsts uz neierobežotu laiku izsniegtā uzturēšanās atļauja saskaņā ar Direktīvas 2003/109/EK 8. panta 2. punktu, rodas jautājums, vai tā ir tiesīga pārbaudīt statusa zaudēšanu saskaņā ar Direktīvas 2003/109/EK 9. panta 4. punkta otro daļu un attiecīgā gadījumā atteikt uzturēšanās atļaujas atjaunošanu saskaņā ar *AufenthG* 38.a pantu.

Šajā sakarā rodas jautājums par kompetenci veikt pārbaudi: vai statusa zaudēšana ir jākonstatē pirmajai dalībvalstij, vai arī otrā dalībvalsts arī ir tiesīga veikt attiecīgu pārbaudi saistībā ar uzturēšanās atļaujas, kas ir izsniegta, īstenojot Direktīvas 2003/109/EK 14. un nākamos pantus, atjaunošanu?

Vācijas tiesību aktos ir paredzēts, ka Vācijai ir kompetence veikt pārbaudi. *AufenthG* 52. panta 6. punktā ir noteikts, ka uzturēšanās atļauja saskaņā ar *AufenthG* 38.a pantu ir "anulējama", ja ārvalstnieks zaudē savu pastāvīgā iedzīvotāja statusu citā Eiropas Savienības dalībvalstī. Ja jau izsniegta uzturēšanās atļauja ir jāanulē saskaņā ar *AufenthG* 38.a pantu, tad šis tiesiskais regulējums, pārsniedzot tā formulējumu, vienlaikus ir jāuzskata arī par atteikuma pamatu, jo

būtu neloģiski vispirms atjaunot uzturēšanās atļauju saskaņā ar *AufenthG* 38.a pantu, lai to tūlīt atkal anulētu.

AufenthG 52. panta 6. punkta kontekstā tiek pārbaudīts nevis tas, vai pirmā dalībvalsts ir pamatoti izsniegusi pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju, bet gan tas, vai nosacījumi vēlāk prombūtnes no pirmās dalībvalsts laikā vairs netika izpildīti. Pārbaude, vai saskaņā ar *AufenthG* 38.a pantu var tikt atteikta uzturēšanās atļaujas atjaunošana, pamatojoties uz to, ka trešās valsts pilsonis ir zaudējis pastāvīgā iedzīvotāja statusu citā Eiropas Savienības dalībvalstī, kā izriet no valsts sagatavošanas darbos ietvertā šī tiesiskā regulējuma pamatojuma (Bundestāga publikācija 16/5056, 181. lpp.), tiek sasaistīta ar Direktīvā 2003/109/EK paredzētajiem [statusa] zaudēšanas iemesliem.

Šajā gadījumā jautājums par pastāvīgā iedzīvotāja statusa zaudēšanu rodas tieši saistībā ar tiesību normu Direktīvas 2003/109/EK 9. panta 4. punkta otrajā daļā, jo, pamatojoties uz lietas materiāliem, ir jāpieņem, ka prasītājs kopš viņa ieceļošanas 2014. gada 1. aprīlī ir pastāvīgi uzturējies Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā un tādēļ arī sešus gadus vairs nav uzturējies Itālijas teritorijā.

Savukārt par labu pirmās dalībvalsts kompetencei veikt pārbaudi liecina atkāpes norma Direktīvas 2003/109/EK 9. panta 4. punkta trešajā daļā. Saskaņā ar to, atkāpjoties no otrās daļas, attiecīgā dalībvalsts var paredzēt “īpašus iemeslus, kuru dēļ pastāvīgais iedzīvotājs var saglabāt savu statusu minētajā dalībvalstī, ja atrodas prombūtnē ilgāk par sešiem gadiem.” Tomēr, ja pirmā dalībvalsts īpašu iemeslu dēļ var pagarināt sešu gadu uzturēšanās periodu, kas principā izraisa statusa zaudēšanu, tad tas liecina par tās prioritāro kompetenci veikt pārbaudi.

Par ceturto prejudiciālo jautājumu:

Ja otrā dalībvalsts ir tiesīga pārbaudīt pastāvīgā iedzīvotāja statusa zaudēšanu pirmajā dalībvalstī, rodas nākamais jautājums par to, vai Vācija ir pietiekami transponējusi direktīvas tiesību normas šādas pārbaudes veikšanai.

Ciktāl runa ir par Vācijas izsniegtu pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju saskaņā ar *AufenthG* 9.a pantu (tā dēvētā pastāvīgās uzturēšanās atļauja ES), tad Vācija ar *AufenthG* 51. panta 9. punkta pirmā teikuma 4. apakšpunktu ir transponējusi Direktīvas 2003/109/EK 9. panta 4. punkta otrajā daļā ietverto regulējumu. *AufenthG* 51. panta 9. punkta pirmā teikuma 4. apakšpunktā ir noteikts, ka pastāvīgā uzturēšanās atļauja ES beidzas, ja ārvalstnieks sešus gadus uzturas ārpus Vācijas Federatīvās Republikas teritorijas. Šī tiesību norma nav piemērojama pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujai, ko ir izsniegusi cita dalībvalsts.

Ciktāl runa ir par citas dalībvalsts izsniegtu pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju, Vācija ar *AufenthG* 52. panta 6. punktu ir pieņēmusi tiesību normu, kurā ir paredzēts, ka uzturēšanās atļauja saskaņā ar *AufenthG* 38.a pantu ir anulējama un tādēļ to arī nevar atjaunot, ja ārvalstnieks zaudē savu pastāvīgā iedzīvotāja statusu citā Eiropas Savienības dalībvalstī. Tomēr šajā normā nav noteikti nedz [statusa]

zaudēšanas iemesli, nedz tajā ir konkrēta atsauce uz Direktīvā 2003/109/EK paredzētajiem [statusa] zaudēšanas iemesliem.

Tādēļ rodas jautājums, vai [statusa] zaudēšanas iemesla pārbaudei, kas ir paredzēta Direktīvas 2003/109/EK 9. panta 4. punkta otrajā daļā, ir nepieciešama īstenošana valsts tiesību aktos, kuros tiek precizēti gadījumi, kas izraisa pastāvīgā iedzīvotāja statusa zaudēšanu pirmajā dalībvalstī, vai arī ir pietiekami, ja valsts tiesību aktos, konkrēti neatsaucoties uz direktīvu, ir noteikts, ka otrā dalībvalsts var atteikt uzturēšanās atļauju, “ja ārvalstnieks zaudē savu pastāvīgā iedzīvotāja statusu citā Eiropas Savienības dalībvalstī”.

Ņemot vērā tiesību jautājumus, kurus nepieciešams precizēt, palāta uzskata, ka tiesību aktu turpmākas izstrādes un tiesību vienotības nodrošināšanas nolūkā (skat. LESD 267. panta otro daļu) interpretācijas jautājumiem ir nepieciešams Eiropas Savienības Tiesas sniegts skaidrojums.

[..][**omissis:** informācija par tiesvedību]

[..]